hij om kwart voor negen het huis uit. Dan staat ze voor het raam hem na te wuiven, of ze loopt met hem mee tot het hekje, en gaat midden op straat staan groeten en wuiven, als of hij van plan is een reis om de wereld te maken. Dan loopt ze, nog steeds omkijkend, het tuintje door naar huis. 's Morgens is ze druk bezig met een armzalig dienstmeisje, zoo'n kind van een gulden in de week, en voor den eten naar huis. Ze zingt altijd, wat ik akelig lastig vind. Ik kan mijn ramen met deze zomersche dagen niet dicht doen! Ik hoor dus altijd haar stem door het huis galmen.

Ze werkt onhandig; trouwens dat schijnt tegenwoordig niet meer noodig te zijn, dat jonggetrouwde vrouwen iets van de huishouding af weten. Ik heb me twee maanden verbeten, doordat ze al dien tijd de schel niet gepoetst heeft. Gelukkig is haar dat gister blijkbaar te binnengeschoten, tenminste het meisje is een kwartier lang met een vodderig lapje zoo'n beetje aan het aaien geweest. 't Moest mijn gedienstige niet zijn!

Ik heb honderden andere redenen om me te ergeren De ramen worden maar zoo'n beetje afgespoeld, de voorkamer krijgt maar eens per week een

„Ja, jij hebt smaak", zei ik uit mijn humeur.

„Nee U", zei Cor vinnig. En ze sloeg de deur met een smak dicht. — Ik zal haar daar morgen over onderhouden. Cor wordt al te brutaal. Ze dient ook al acht jaar bij me.

Ze — de overburen — krijgen niet veel bezoek. Een paar lui hebben in het begin een visite gemaakt. Zeker collega's van hem. Ze gaan ook niet veel uit. Ik ben benieuwd, hoe lang ze het zoo volhouden.

* * *

't Is winter geworden. Op No. 66 is alles bij het oude gebleven, alleen nù schijnt er iets niet in den haak te zijn. Ze heeft hem vanmorgen niet nagewuifd; hij is om negen uur, met zijn jas los, ofschoon het bitter koud is, de deur uitgerend. Haar heb ik niet gezien. Ze hebben natuurlijk ruzie. Ze zullen wel vaker ongenoegen gehad hebben, maar dit schijnt de eerste openbare ruzie te zijn, namelijk een ruzie, waar ik getuige van ben.

Vanmiddag om half een was ik present, nieuwsgierig of

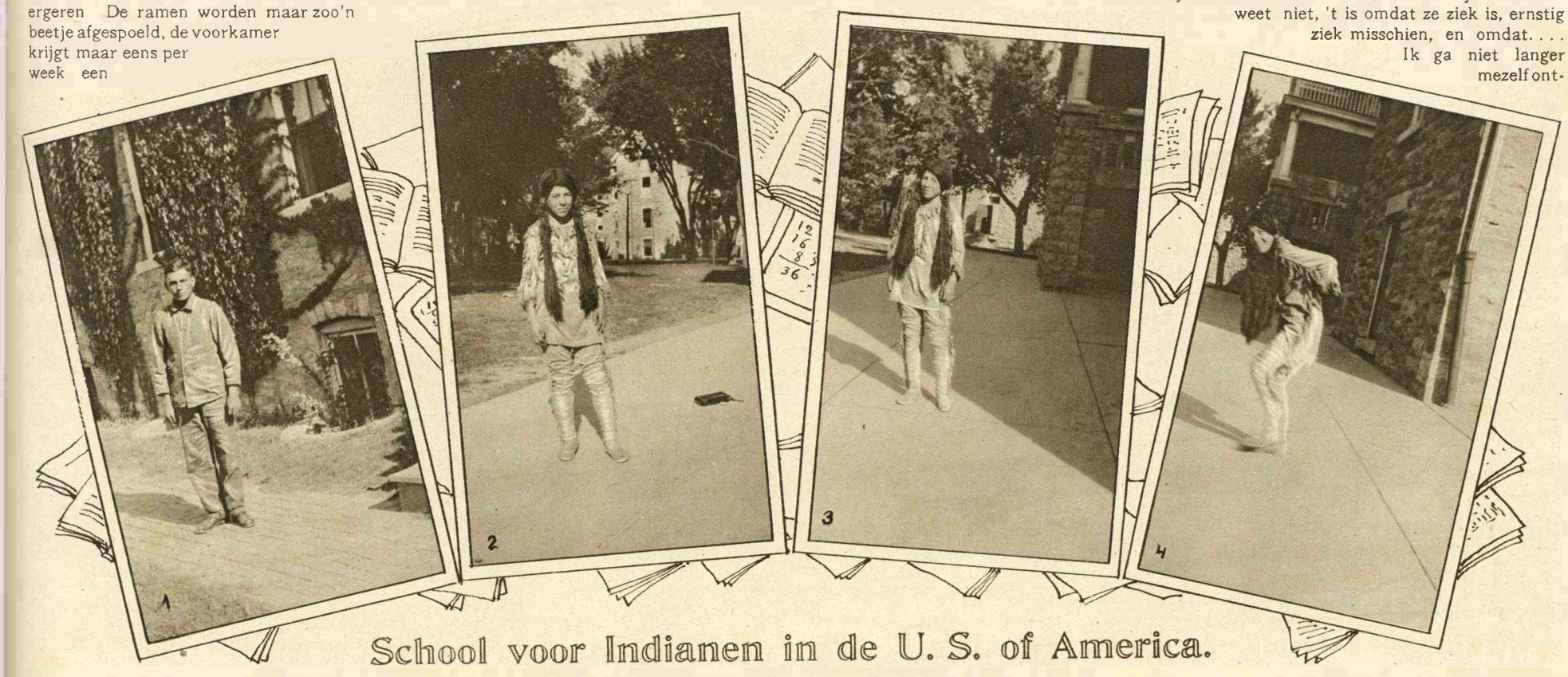
minste uit het veld geslagen zijn; die direct voor een beetje kiespijn, of maagpijn, of hoofdpijn den dokter laten halen. Die. . . .

En toch kan ik het idee niet van me afzetten, dat ze daar boven ligt, alleen, in een kamer, die waarschijnlijk tocht. Ik schijn kindsch te worden.

* * *

Ze is al tien dagen ziek. De dokter komt twee keer per dag. Hij is vandaag niet naar kantoor; ik zie hem aldoor boven heen en weer bewegen. Ik wil eerlijk zijn. Ik ben altijd eerlijk geweest. Nooit sentimenteel. Ik verfoei alle overgevoeligheid. Maar ik wil oprecht zijn tegenover mezelf. Ik mis haar 's morgens en 's middags en 's avonds, ik mis haar vroolijken lachenden groet, als hij weggaat en weer thuiskomt. Ik mis haar onhandig geknoei in het huis, en ik vind het akelig, dat ik haar niet meer hoor zingen, ofschoon ik niet muzikaal ben. Ze was tenminste natuurlijk vroolijk, niet aanstellerig druk, zooals het jonge geslacht tegenwoordig is.

Hij interesseert me niet, maar Zij — och ik weet niet, 't is omdat ze ziek is, ernstig ziek misschien, en omdat. . . . Ik ga niet langer mezelf ont-

School voor Indianen in de U. S. of America.

Even buiten Lawrence, Kansas, is een van de 6 groote scholen voor Indianen. Het werd genoemd naar een senator van de U.S. „Haskell Institute". Het onderwijs is alleen elementair en vele onderwijzers zijn ook van Indiaansch bloed. De leerlingen zijn van 6 tot 18 jaar oud. Vele komen pas op 15- of 16-jarigen leeftijd in de school. Zooals b.v. de twee meisjes op foto 7 en de jongen op foto 1. Pas een week in de geciviliseerde wereld, vinden ze het erg vreemd en verlangen terug naar het tentleven en hun Indiaansche kleeding. Foto 2 en 3 geeft een jongen die juist is aangekomen en op foto 4 voert hij een van zijn dansen uit. Er zijn 750 leerlingen, jongens en meisjes. Buiten het schoolonderwijs leert een ieder een practisch vak. In een mooie drukkerij drukken ze hun eigen maandblad „The Indian Leader" (foto 5). De kleeren die de meisjes op foto 6 dragen, zijn door hen zelf gemaakt. De jongens maken ook hun eigen pakjes en schoenen. Ze bouwen ook huizen. Vele van deze Indianen zijn schat- en schatrijk — maar al zijn ze meerderjarig, ze hebben toch steeds een Amerikaanschen voogd — daar het gebleken is dat ze geen „business men" zijn en in korten tijd hen geld verliezen. De Indiaansche moeder noemt haar pasgeborene altijd naar 't eerste voorwerp dat ze na de geboorte van de baby ziet. Zoo vindt men veel vreemde namen op de leerlingenlijst van Haskell Institute, o.a. Younghawk (Pawnee), Firethunder (Sioux), Blackbird (Sioux), Goodeagle (Quapan), Whitecrow (Seneca), Thicknail, Bighorse, Onestar, Firecloud, Whirlwind, Dullknife etc.

beurt, zij heeft in het werk geen schort voor, ze speelt soms om tien uur al piano, ze koopt pruimen, die nù nog een stuiver het stuk kosten, ze gaat op de onmogelijkste uren wandelen, ze. . . . O, maar ik erger me graag.

Als Hij — maar weer met een hoofdletter — om half een thuiskomt, heeft ze al een half uur op den uitkijk gestaan. Ziet ze hem aankomen, dan rent ze naar de deur. En ze omhelst hem, terwijl ik het kan zien. Om half twee gaat hij weer weg, herhaling van het morgenafscheid; om half zes komt hij thuis, herhaling van de middagbegroeting. Dan eten ze, en ik verdenk er hen van, dat ze samen afruimen en vaten wasschen. Hij behoort dus tot de categorie keukenpieten.

Er is iets, wat ik in hen kan goedkeuren. Ze houden beiden van tuinieren. Soms zijn ze heele avonden bezig met snoeien en harken en spitten en wieden. Het voortuintje ziet er al keurig uit.

Toen Cor me vanavond de thee binnenbracht, zei ze met een blik op de buren — ze waren toen net in hun tuin aan het prutsen: „Dat lijke me nou echte gezellige jonge lui. En die Mevrouw heb een allerliefst snoetje. Vin-U ook niet?"

ze het zou bijleggen. Ze was er weer niet, ook niet toen hij wegging. Ook niet toen hij om half zes weer thuiskwam. — Misschien is ze uit logeeren. Maar dan had ik haar dunkt me wel zien weggaan. Trouwens ook geen goed teeken, als ze nù al alleen uit logeeren zou gaan. Nee, ze zullen ruzie hebben. En 't zou me niets verwonderen, als hij morgen in de stad blijft koffiedrinken, en te laat thuiskomt om te eten. Dat is het gewone verloop van huwelijken.

* * *

Ze is ziek. Boven brandde gisteravond om half zes al licht. En gisteravond om negen uur is de dokter er geweest. Vandaag was hij er weer. 'k Zou wel eens willen weten, of ze ernstig ziek is. Ze ligt daar zoo'n heelen dag alleen, en haar meisje is een prul. De schel is alweer in geen drie weken gepoetst.

Ze heeft natuurlijk geen goede verzorging. En wie moet nu koken? 't Is te hopen, dat haar slaapkamer niet zoo tocht als de mijne, en nu heb ik nog wel overal tochtdekens hangen en tochtlatten aangebracht. 'k Begrijp niet, dat ik me hier druk over maak. 't Zijn een paar onverstandige jongelui, die natuurlijk in een dolle bui getrouwd zijn. Die bij het

leden. Ik stuur Cor er naar toe, om te vragen, hoe het met haar is.

— Ze heeft longontsteking, 't is heel ernstig. Cor kwam bedrukt met die boodschap thuis. Haar lange gezicht heeft mij ook ellendig gemaakt. Wat een onwijs schepsel ben ik, om me druk te maken over iemand, die ik heelemaal niet ken. 'k Ben heelemaal uit mijn gewone doen; ik heb er altijd het land aan gehad uit mijn gewone doen te geraken.

Ik zal morgen zelf eens gaan kijken.

* * *

Ik ben er vanmiddag geweest. Het prulletje deed me open. „Hoe gaat het met Mevrouw?" vroeg ik.

„Hetzelfde", zei het wicht, me door haar verwilderde haren heen, aankijkend.

Ik liet me natuurlijk zoo niet afschepen. „Kan ik Mijnheer even spreken?" — Ik trok mijn meest gedecideerde gezicht.

„Die is boven bij Mevrouw."

„Wel meisje, dan roep je hem beneden", zei ik, meteen naar binnen stappend en de deur dichttrekkend. Ik wachtte in de gang, tot hij de trap af kwam.